

Реферат на тему: ""Опис мови і стилю в "Декамероні" Боккаччо""

Джованні Боккаччо

РЕФЕРАТ

на тему:

"Опис мови і стилю в "Декамероні" Боккаччо"

ЗМІСТ

Вступ

Розділ 1. Джованні Боккаччо та загальний аналіз "Декамерона"

1.1. Джованні Боккаччо

1.2. Загальний аналіз "Декамерона"

Розділ 2. Особливості та мова "Декамерона" Джованні Боккаччо

2.1. "Декамерон" Дж. Боккаччо — внесок до літературної спадщини епохи

Відродження

2.2. Характеристика мови "Декамерона" Дж. Боккаччо

Висновки

Список використаної літератури

ВСТУП

Головним твором Джованні Боккаччо, що обезсмертив його ім'я, був прославлений і оспіваний "Декамерон" (10-денні розповіді) — збірка 100 повістей, розказаних суспільством з 7 пані і 3 чоловіків, які під час чуми переселилися в село і там забавлялися цими розповідями. "Декамерон" написаний частково в Неаполі, частково у Флоренції, і зміст його Боккаччо черпав або з древньофранцузьких "Fabliaux", або з "Cento novelle antiche" (Bologna, nelle case di Gerolamo Benedetti, 1525), а також із сучасних поетові подій. Розповіді висловлені витонченим, легким язиком, вражаючим багатством слів і виразів, і дихають життєвою правдою і різноманітністю. В них зображені люди всякого віку і характеру, пригоди найрізноманітніші, починаючи з найвеселіших і смішніших і завершуючи найтрагічнішими і зворушливими.

"Декамерон" перекладений майже всіма мовами з нього черпали багато письменників і більше за всіх Шекспір.

Разом з Петраркою Джованні Боккаччо був найбільшим діячем раннього італійського Відродження. Петрарка і Боккаччо були більш ніж сучасники: їх об'єднувала приналежність до майже однакового суспільного і культурного середовища, спільність філологічних захоплень і художніх інтересів, численні аналогії в їх біографії і творчості, а в другу половину життя — глибока дружба, що супроводжувалася дуже сильним впливом Петрарки на Боккаччо, який любив і шанував засновника італійського гуманізму як вчителя і старшого брата.

У той же час Боккаччо більш глибока натура, ніж Петрарка. Петрарка — суворий

борець, що відкидає середньовічні норми, який прокладає нові шляхи людської думки, неспокійний і незадоволений, роздирається суперечностями, що вічно бореться з оточуючими і з самим собою, що нерідко змагає в цій боротьбі, але принципово, який не визнає компромісів. Боккаччо незрівнянно більш м'який і податливий на зовнішні впливи. Більш імпульсний і безпосередній, а в художньому відношенні більш різнобічний, він не був по своєму характеру мислителем. Переживаючи всі ті ж суперечності, що і Петрарка, Боккаччо менш гостро їх відчуває або навіть зовсім не усвідомлює. Тому, тоді як в свідомості Петрарки суперечності стикаються з величезною трагічною силою, біля Боккаччо вони мирно уживаються. Можна сказати, що в основному Петрарка — стоїк, а Боккаччо — Епікуреєць, хоча трагічні переживання йому зовсім не чужі. Звідси часом нестриманість, стилістична строкатість його творів, в яких поєднуються самі різноманітні, майже непримиренні риси — елементи античності, впливи Данте, реалістично передане живе відчуття, залишки середньовічної поезії, — що лише поступово об'єднуються, але так, до самого кінця і що не дійшли повного синтезу. Звідси ж легкість і невимушеність творчості, та дещо безтурботна сприйнятливість до нових культурних віянь і вражень ширша, глибше, чим раніше, життя, що розкривається, які допомогли Боккаччо піти набагато далі, ніж Петрарке, на шляху створення нових, ренесансних поетичних жанрів і стилю. Разом з тим Боккаччо, позбавлений величезного філософського кругозору Петрарки і того морального авторитету, який ще за життя доставив йому загальноєвропейську славу, є більшою мірою національним італійським письменником, що виразив з набагато більшою силою і повнотою народне коріння першого, демократичного періоду італійського Ренесансу.

"Декамерон" Джованні Боккаччо був опублікований в 1353 році. Але інтерес до нього не згаснув і 640 років опісля. Цей твір належить до тих дивних творінь людського генія, які не підвладні часу і не втрачають із століттями своєї художньої цінності. Їх називають пам'ятниками світової культури або класикою.

Але в цій класичній літературі "Декамерон" займає абсолютно особливе місце: його люблять читати. Жвавістю викладу, кипучою життєлюбністю або ж, навпаки, гострим драматизмом змісту він привертає читачів сильніше, ніж більшість інших пам'ятників культури. Кожний, хто хоч один раз в житті брав в руки цю книгу, ніколи не забуде відчуття пекучого хвилювання і захоплюючої захопленості, яке він випробував, особливо якщо читав її в юності.

Такі унікальні, не вмираючи твори створюються звичайно на стику епох, коли традиційні, вікові засади починають розхитуватися під натиском нових історичних сил і тенденцій, що знаходить своє віддзеркалення і в політичній боротьбі, і в економічних зсувах, а нерідко і в області культури, де конфлікт не охочого йти старого з новим, пробиваючи собі шлях, народжує цікаві і яскраві твори.

Так відбувалося і в Італії XIV століття. За багато століть до того тут був центр могутньої Римської імперії, в якій панувала антична культура з її великими досягненнями і язичницьким культом людського тіла і живого, земного життя.

На розвалинах Римської імперії вирости феодальні держави з керівною роллю

католицької церкви, яка в перебіг майже тисячі років неподільно володіла розумом і душами людей. Канони людської поведінки ґрунтувалися на релігійній моралі, яка звала до аскетизму, до зречення від Земних радощів, принижувала значення ініціативи окремої особи в її життєдіяльності і доводила необхідність бути покірним богу і підкорятися церкві.

Міцно середньовічні уявлення, що склалися, вперше всерйоз взяли під сумнів в Італії XIV століття. В цій країні йшло швидше, ніж в інших частинах Європи, розвиток міст і міської культури, тому що Італія мала виходи до моря, розвивала мореплавання, а це стимулювало бурхливе зростання торгівлі і грошових відносин (італійські лихварі давали гроші у борг під відсотки навіть європейським королям).

У італійських містах склалися нові координати життєвих цінностей, засновані на вищому, ніж раніше, розумінні значущості окремої особи і багатшому і неоднозначному сприйнятті миру. Культура стала поступово звільнятися від вузькодогматичних церковних ідеалів. Цьому неабиякою мірою сприяло вивчення давно забутих і майже знищених в середні століття праць античних авторів. Учених-філософів і філологів, які стали займатися пошуком, перекладом і пропагандою старовинних рукописів на старогрецькому або латинському язиці, назвали згодом гуманістами (від лат. *humanitas* — гуманітарні науки). Цей термін в XIX столітті набув значення — захисник людських цінностей (від другого значення латинського слова — *humanitas* — людяність). Оскільки ці учені відроджували велику культуру Стародавньої Греції і Стародавнього Рима, то історичний період, коли це відбувалося (тобто практично XIV-XVI ст.), одержав назву Епоха Відродження, або Ренесанс (від фр. слова *la renaissance* — відродження).

Розділ 1. Джованні Боккаччо та загальний аналіз "Декамерона"

1.1. Джованні Боккаччо

Джованні Боккаччо (1313-1375) був одним з найвідоміших і поважаних учених-гуманістів свого часу. Його батько був багатим і впливовим Флорентійським комерсантом і вів торгівлі справи навіть у Франції (він виведений як персонаж в романі Моріса Дрюона "Французька вовчиха"). Боккаччо-отець сподівався зробити з сина свого спадкоємця і готував його до комерційної діяльності. З 13 до 17 років майбутній письменник суміщає навчання із стажуванням в купецькій конторі. В 1330 році він прямує у справах фірми до Неаполя. Але він не випробовує ніякої схильності до комерції, обтяжується дрібною опікою користолюбного і скупого батька. Тому вирішує залишитися назавжди в Неаполі і вчитися там канонічному праву, тобто стати юристом — фахівцем по релігійних і церковних справах.

Якщо у Флоренції хлопець знав тільки жадібних торговців, банкірів або безпринципних, спритних політиків, то тут, в Неаполі, він потрапив в середу учених-гуманістів і поетів. Їх запросив до свого двору місцевий король — Роберт Анжуйський, який сам писав вірші і протегував мистецтвам. Особливо він любив поезію і наблизив до себе самого Франческо Петрарку (1304-1374) — "короля" італійської поезії, коронованого лавровим вінком в Римі на Капітолії по звичаю поетів старовини. Петрарка зробив величезний вплив на Боккаччо, став його найближчим другом на все

життя і ввів в круг придворних поетів та вчених, оточуючих старого неаполітанського короля.

За роки перебування в Неаполі (1330-1340) майбутній автор "Декамерона" дістає добру освіту, опановує грецьку і латинську мови, починає писати вірші і одночасне вчені трактати (на латинській мові).

12 квітня 1338 року в церкві Св. Лаврентія він побачив молоду жінку — графиню Марію Аквіно. Вона стала великою любов'ю всього його життя. Але вона була заміжня, тому їх любов була складною, болісною, що відобразилося в поезії Боккаччо. В 1340 році його батько вимагає його повернення у Флоренцію. Боккаччо покидає Неаполь на цілі п'ять років. За роки розлуки і страждань він створює значні, глибокі поеми про кохання (у дусі античних пасторалей), пройняті живим щирим відчуттям. З них найбільш відомі "Фьезоланські німфи" — (1343), а також невеликий прозаїчний твір "Фьямметта" (1343). Це фактично перший досвід психологічного роману в Європі, що привертає і сьогодні силою та інтенсивністю зображених в ньому відчуттів жінки, що сумує через розлуку зі своїм коханим, який її щойно покинув. (В якійсь мірі в "Фьямметте" була відображена історія любові автора і Марії Аквіно.)

У 1345 році письменнику вдалося повернутися до Неаполя.

1.2. Загальний аналіз "Декамерона"

До цього другого приїзду в улюблене місто він став вже знаменитим письменником, а також визнаним ученим-гуманістом і авторитетним юристом-каноніком. До його послуг вдаються головні діячі церкви, у тому числі і її глава — римський тато, який регулярно доручає Боккаччо складні дипломатичні і юридичні місії.

У Неаполі вже немає Роберта Анжуйського. Престол успадковувала його внучка — молода Іоанна Неаполітанська, жінка темпераментна, плотська, схильна до веселого, яскравого життя. При її дворі тепер рідко звучали вірші і не велися більше вчені диспути про старі рукописи. Зате було шумно від балів, свят і карнавалів.

Джованні Боккаччо відчував себе чужим в цьому оточенні. Його відштовхували неробство і явна схильність до розпусти і інтриг, характерна для оточення легковажної королеви. Але в той же час він цінував її живу вдачу, її безпосередність і ту атмосферу невимушеної веселості, яка постійно панувала при її дворі, позбавленому манірного лицемірства палаців католицьких правителів.

Письменник не брав участь в галасливих розвагах і тим більше в оргіях придворних. Він був для цього дуже серйозним, та і до того ж рано поповнів від сидячої роботи. Але Іонна Неаполітанська і її наближені любили Боккаччо і захоплювалися його талантом. Їх привертав перш за все його надзвичайний дар розповідача. Вони могли слухати його годинами. Пізніше він напише, що ідею "Декамерона" йому підказала неаполітанська королева, полонена майстерністю, з яким він потішав її і її друзів своїми усними розповідями.

Але справжнім поштовхом, Боккаччо, що спонукав, написати цю книгу, стала жахлива, небачена ні до, ні після — епідемія чуми 1348 року. Вона пройшла по всіх країнах Західної Європи, понесла не менше половини населення.

Боккаччо, що знаходився в цей час в Неаполі, чудом уцілів, але втратив безліч рідних і близьких, зокрема батька і молоду мачуху. Йому довелося знову повертатися у Флоренцію, займатися справами фірми, яка дуже занепала, і поклопотатися про маленького брата, що залишився сиротою. Знайшовши, він віддаляється від справ в маєток, залишений йому батьком, і постійно живе там до самої смерті, лише виїжджаючи час від часу в різні міста і країни для виконання окремих дипломатичних доручень Римського папи, який довіряв йому навіть секретні місії.

Весь час Боккаччо, що залишається, він віддає літературним і науковим працям. Живе він самотньо, без сім'ї. Після смерті Марії Аквіно він не знайшов жінки, гідної його любові.

Дещо заспокоївшись після потрясінь, викликаних епідемією чуми 1348 року, він приступає в 1350 році до роботи над "Декамероном" і публікує його в 1353 році.

Цей твір приніс йому світову славу і закріпив в століттях його ім'я.

Написане на прекрасній італійській мові, воно стало еталоном літературної мови; "генієм італійської прози" нарікали Боккаччо його співвітчизники.

Назва "Декамерон" означає по-грецьки "десятиденник", оскільки він містить новели, які протягом десяти днів розказують одне одному ті, що втекли від чуми з Флоренції на замську багату віллу. Кожний розказує по одній історії в день. В десять днів набирається в цілому сто розповідей, які і складають цю книгу.

Але важливі не тільки самі ці новели, але також і їх сюжетне обрамлення. Відкривається "Декамерон" вражаючим описом чуми, що лютує у Флоренції. Побачивши загибель тисяч людей і жахливого хаосу, що запанував в місті, Боккаччо з гіркотою пише: "Ореол, що осявав закони божі і людські, згаснув..." Зіткнення з такою страшною бідою, із смертю загостило бажання жити, викликало прагнення не дати згаснути "ореолу" біля тих, у кого він ще зберігся. Тому розповідачі "Декамерону" хочуть радіти життю і насолоджуватися прекрасною природою. В епізодах, що увійшли до "рамки", в яку обрамлені новели збірки, представлений як би "світлий оазис" в "кривавій пустелі": гарні, натхненні молоді люди, зайняті танцями, музикою, співом, витонченою трапезою і цікавою бесідою, під час якої і висловлюються новели збірки. Це обрамлення — не технічний прийом введення художнього матеріалу, а текст, що має глибокий сенс. Це і є те, що стали потім називати "бенкет під час чуми", тобто таке полягання, коли вдаються до радості і веселощів не від хорошого життя, а швидше для того, щоб забути.

Загроза, яка нависла над людськими цінностями, спонукала автора з особливою увагою вдивлятися в таке крихке життя, розібратися в ньому, уявивши як його привабливі, прекрасні сторони, так і те, що в ньому потворно і огидно. В багатьох розповідях "Декамерону" прославляється любов, показана її могутність, що додає людям здатність в ім'я неї творити чудеса. Всупереч віковим середньовічним уявленням, любов біля Боккаччо — не гріх, не вимушена необхідність, що забезпечує продовження людського роду, а велике чудо, величезна радість. В його розповідях вона виступає в своїх самих різних обличчях — то плотська насолода, то глибока відданість і

вірність, то повна самовідданість.

Щоб її добитися, люди не тільки йдуть на жертви, але і проявляють багато хитрощів і винахідливості.

Автор прославляє цю здібність людини до заповзятливості, до ініціативності, до хитромудрої вигадки заради досягнення своєї мети. В його новелах розказано немало історій, в яких яскраво висвітлюється і дотепність, і веселість, і щедрість, і широта натури людей. З розповідей Боккаччо абсолютно очевидно, що для нього людина і його душевні особливості важливіші за положення цієї людини в суспільстві. Він розбивав міцне середньовічне уявлення про те, що значущість окремого індивіда визначається не його особистими якостями, а його місцем в соціальній ієрархії.

"Декамерон" розвінчував також і духівництво, оголюючи приховані вади, до яких вдавалися служителі церкви. Є в книзі немало новел про користолюбство, про скупість і розпусту ченців і священників. Ці розповіді мали особливо великий успіх.

Письменник використовує немало фольклорних мотивів, а також тематику народних притч і фабліо, де діяли і спритні шахраї, і жадібні ченці. Увійшли до його книги і деякі сюжети, що запозичені у стародавніх авторів.

Цікаво відзначити, що до "Декамерону" були також включені і художньо перероблені приклади, якими священнослужителі рясно насищали свої проповіді, звернені до народу. Під пір'ям Боккаччо ці повчальні історії перетворювалися на захоплюючі і яскраві твори — і прославлявся в них вже не Бог, а Людина.

Звичайно, церква засудила "Декамерон". Автор в старості відрікся від цього твору як від помилки молодості. Книга була оголошена аморальною і неодноразово заборонялася. Особливе обурення викликали окремі новели, які здавалися занадто фривольними. Сьогодні, коли всюди видається порнографія, дуже відверті сцени "Декамерона" виглядають зовсім в іншому світлі. В них немає смакування натуралістичних, фізіологічних подробиць, а передано у витонченій формі відчуття радості буття, захоплення людською земною насолодою у дусі античних авторів на протигагу святенницькому релігійному аскетизму.

"Декамерон" Боккаччо як би підводить підсумок цілої епохи, завершує собою величезний період середньовічної культури і відкриває літературу Нового часу. Боккаччо став основоположником жанру новели, як і жанру психологічного роману.

Розділ 2. Особливості та мова "Декамерона" Джованні Боккаччо

2.1. "Декамерон" Дж. Боккаччо — внесок до літературної спадщини епохи Відродження

Давно вже увійшло в ужиток протиставлення "Декамерону" Дантовій "Божественній комедії", і найвидатніші історики італійської літератури — Де Санктіс, Кардуччі — охоче повторюють у застосуванні до "Декамерону" формули "людської комедії". І справді, вся різноманітність людського життя, метушня й мішанина постатей, ситуація, вражає читача "Декамерону". Здається, вперше в світовій літературі такий калейдоскоп життя пройшов перед читачем на сторінках твору. Автор намагається якось-то впорядкувати строкатість своїх картин, групує більш-менш за

змістом: кожен день присвячений розповідям на якусь одну тематику. Основний настрій "Декамерона" — сміх, невтримний, трохи навмисно безтурботний (варто лише згадати психологічні основи цих веселощів — все ж таки своєрідний "бенкет у чуму, певний вихід людей за норму повсякденного поведіння"). Отже, тому тут стільки оповідок де життя сприйняте в його комічному аспекті, — веселі витівки, ошуканства, дотепні відповіді, торжество хитрощів і винахідливості — все те, що окремими дрібочками було розсипано в французьких фабль, в провансальських "новас" чи італійських новелах, все, чим жилися оповідачі та слухачі усних розповідей, — все це хлюпоче і переливається через вінця, сконденсоване в книзі Боккаччо.

Але не бракує тут оповідок поважного, навіть трагічного змісту, при чому цей поважний елемент особливо зростає наприкінці книги.

Істотно відчувається в "Декамероні" дидактичний і повчальний момент всупереч легковажній безтурботності багатьох сюжетів і сам автор, і його герої моралізують, виголошують сентенції, роблять висновки.

Доречно буде спинитись на одному моменті: кілька оповідок еротичного характеру, досить відвертих, викликали обурення суворих моралістів іще за життя Боккаччо. Це від їх нападів борониться він у вступі четвертого дня, і саме про цей епізод згадує Петрарка, пишучи своєму другу про його книгу: "Помітив я, що на тебе напали пси. Але ти нагукав на них і відбився ціпком". І в пізніші часи "Декамерон" не раз був об'єктом різноманітних переслідувань. Та й поза цензурними втручаннями часом з'являється думка про твір Боккаччо як "легке", легковажне, мало н порнографічний твір.

Не Боккаччо винайшов такі сюжети. Те, що є в зразках середньовічної літератури він переповідає часом з більшою стриманістю, та й то намагається психологічно вмотивувати наявність такої тематики в "Декамероні": пошесть викликала цей надмірний, трохи конвульсійний вибух життєрадісності, змусила говорити (зокрема, дам) таке, чого б вони не сказали й не скажуть у звичайній щоденній ситуації.

Треба ще й взяти до уваги те, що тодішні уявлення про пристойне, про межі дозволеного в розмові не зовсім збігалися з пізнішими, в тому числі і нашими уявленнями. Отже варто сприймати цю сторону "Декамерона" такою, якою вона є, без зайвого, найчастіше фальшивого, святенницького пуризму, без зайвих апологій і спроб всіляко захистити і виправдати класика.

А спроби обвинуватити, і, особливо, захистити були, і часом справді недолугі. Боккаччо вбачали то якусь "здорову еротику", яку треба обов'язково наслідувати, протиставляючи "занепадній", то приписували йому, як винахід, "реабілітацію плоті, продиктовану життєрадісним духом Відродження", ніби ця "плоть" не досить фігурує в середньовічних творах, що були зразками для Боккаччо. А з другого боку — вульгарно соціологічне обвинувачення, що мовляв, "сексуальна етика "Декамерона" — це прикритий вишуканими формами світського поведіння анархізм, властивий буржуазній інтелігенції в моменти ідеологічних зрушень".

2.2. Характеристика мови "Декамерона" Дж. Боккаччо

Дуже цікаве явище становить мова "Декамерона" — досить складний конгломерат кількох різних тенденцій. Одна з них — це народна стихія, жива тогочасна мова, пересипання преслів'ями, примовками, суто розмовними зворотами. В цьому напрямку, в напрямку демократизації літературної мови, Боккаччо пішов значно далі від своїх великих попередників — ні Данте, ні Петрарка не наближалися такою мірою до розмовної мови. Щоправда, і тематика їх творів вимагала зовсім інакшого стилістичного вбрання. Видатний італійський поет і літературознавець Дж. Кардуччі в своєму нарисі "Розвиток національної літератури в Італії" говорить про три її елементи — церковний, рицарський і народний, зазначаючи, що перевага народного елемента відчутна в творчості Боккаччо. Це зауваження Кардуччі можна однаковою мірою поширити не лише на тематику та ідейне спрямування, але й на мову Боккаччо.

Але побутово-розмовний елемент — не єдина складова частка в мові "Декамерона", може, навіть не вона в першу чергу впадає в око. Дуже міцна в мові "Декамерона" риторична течія. І самі розповідачі, і герої щоразу вдаються до засобів ораторської мови, наслідуючи найкращі приклади античного красномовства. Складається таке враження, що Боккаччо, взявши "нижчий", простонародний і мовою, і тематикою літературний жанр, прозову новелу, намагається піднести його до рівня високої літератури всіма засобами — в тому числі й мовним оформленням — наслідуючи найвищі літературні приклади, античну ораторську прозу. Ні скрізь і не завжди риторика доречна в мові героїв "Декамерона". Історики літератури давно вже зазначили, як штучно виглядає, коли, наприклад, у першій оповідці четвертого дня схвильована Гізмонда в трагічній ситуації звертається до батька з довгою промовою, побудованою за всіма приписами ораторського мистецтва. Або, скажімо, в сьомій оповідці восьмого дня бакаляр, заманивши з метою помсти вдову на вежу, стоячи внизу, дорікає їй — тут письменник виходить за межі психічного моменту, він забуває критичне становище своїх героїв, примушуючи їх виголошувати обвинувальні та захисні промови, не минаючи жодного аргументу, дотримуючись норм риторики. Від цього всього тхне якоюсь архаїчністю, так само як і від надто докладних описів, від одноманітних повторень у вступі — перед початком і після закінчення кожного дня. Але є на цьому й печать своєрідного стилістичного зачарування.

З примітивно-простої, незграбної розповіді попередніх, переважно анонімних, авторів він бере хіба що сюжетну схему. Художнє опрацювання цілком належить йому. В цьому розумінні його справді, не перебільшуючи, можна назвати творцем жанру новели.

ВИСНОВКИ

Широкий розвиток новелістики в наступні століття доказ життєвості жанру, введеного в ужиток "Декамероном" Боккаччо.

Дуже легко, сприймаючи "Декамерон", як етап, і при тому початковий етап у розвитку реалізму, в світлі пізніших його досягнень, "відділяти зерно від половини", підраховуючи плюси й мінуси кожної новели Боккаччо, вбачаючи там досягнення, там зриви, там наближення, а там відхід від правди життя. Але ж твір мистецтва — не сума

таких позитивних або негативних якостей, а органічна єдність, це завжди щось своєрідно-неповторне. Так його і треба сприймати. "Декамерон" Боккаччо не лише етап на шляху роз вутки літератури, але й книга, що лишається живою естетичною цінністю. Ця книга не належить до тих "вічних супутниць", до яких хочеться повертатися часто, в яких шукаєш відповіді на найболючіші життєві питання. Не в ній зосереджено найбільше духовне багатство й найбільше проникнення в людську природу. Але свої принади є і в ній, — і сучасного читача не раз і розважить, і наведе на поважні думки строката юрба людських постатей, що населяють сторінки цієї книги, розмаїтість пригод і подій, пристрастей і характерів, не раз зачарує і старомодна, приваблива в своїй старовинній красномовності манера розповіді, пахощі того минулого, що зникло без повороту, а стількома нитками зв'язано з сучасним.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Джованні Боккаччо, Декамерон — К. 1969.
2. Пуришева Б.І., Михальський М.П., Зарубіжна література — М. 1986.
3. Ладигін М.Б., Луков В.А. Зарубіжна література — М. 1981.